

КОНВЕНЦІЯ КАНАДІЙСЬКОЇ ПАРТІЇ ПРАЦІ В КЕЛГАРІ.

В дні 10, 11 і 12 листопада відбулася в Келгарі конвенція Альбертської Секції Канадської Партії Праці. Присутніх було 70 повноправних делегатів, з яких 34 було з Келгарі, 23 з Едмонтона, 6 з Летбриджа, Колгорста, решта з Кадоміна, Кодема, Едсона, Меркола і Нордега. Братні делегати були від Канадської Робітничої Оборонної Ліги, Злучених Фермерів Альберти, Учительського Альянсу в Альберті, В. Смітея, комішнер праці та Дж. С. Вудворта, робітничий посол домініяльного парламенту.

Конвенція була чисто діловою. Природно, більшість дискусій провадилася довкола звіту урядників і пропозицій резолюційної комісії. Спеціальна іміграційна комісія проклала резолюцію, яку прийняла конвенція. В резолюції говориться:

1. Контроль за відповідальністю за іміграцію повинна бути в руках федерального уряду, який повинен співробітничати з провінціями урядом.
2. Домагаємося знесення всіх грентів залізницям та іншим приватним агенціям і встановлення вільної й не супортованої іміграції.
3. Відославляти назад до дому тих імігрантів, які, прихизивши до Канади протягом двох років були тягарем для населення.
4. Зробити застереження а законі, що федеральний уряд відповідальний за імігрантів фінансово й в інший спосіб на дворічний період.
5. Застати посилати імігрантів на незаселені далекі землі, федеральний уряд повинен експропріювати потрібну кількість землі, близько від залізниць, від компаній для колонізації і федеральний уряд повинен кооперувати з провінційними урядами на наступних основах:
 - а) вільні землі для нових імігрантів і теперішніх мешканців Канади;
 - б) безплатне навчання;
 - в) постійна державна медична допомога;
 - г) дешевий кредит.
 - д) дешевий проїзд залізницями.
6. Заборона доступу до Канади дітям ніжче 18 літ, хіба що вони їдуть з родичами, або до родичів чи відповідальних свояків.
7. Заборона довозу робітників для заміни ними тих робітників, що вийшли на страйк, і "контрактних робітників".
8. Створення Домініальної Дорадчої Іміграційної Ради, з якій робітництво мало б свою репрезентацию.

Копії цієї резолюції ухвалено вислати до провідників уряду, Бриттійської Партії Праці і британської робітничої преси.

Звіт ексекютиву був той думки, що ініціативні організації повинні відступити й право робити провінціальному у-

рядові пропозиції відносно потреби зміни в існуючій законодавстві та введення нової юрїдичної щорічної мандрівки. Але це не перейшло і па-ломники мають порадитися з ексекютивом К.П.П.

Неодмін притакує собі, що в минулому було багато клопотів між східними і західними делегатами відносно рїжних точок програми. Захід мав репутацію, як більше прогресивний. Цього року ми чули дуже мало про ці погляди. Але пишучому ці рядки здається, що це небезпечка відновлення того клопоту. Від конвенції вимагали рішити дві можливості: 1. Прилучитися до недавно відновленої домініяльної організації Канадської Партії Праці, або 2. віднести до робітничих політичних організацій західної Канади з метою скликання конвенції делегатів Манітоби, Саскечевану, Альберти й Бриттій Колумбії, щоб створити якусь форму федерації. Припоручено ексек-кутиву взятися за цю другу точку.

Националізація і мондизм.

Одна з резолюцій, що викликала ширшу дискусію, це резолюція про маніфест Кука-Мексона. Вже перед цим була велика боротьба в едмонтонській К.П.П. за прийняття цього маніфесту. Резолюційний комітет виправовує на її місце іншу резолюцію, яка перешла надзвичайно холодно, а яка звучить:

тому, що Канадська Партія Праці була сформована в цілі ширення і введення в життя соціалізму;

тому, що для розвитку і постійної ужиточності цієї партії треба, щоб ми дуже чуїно уважали та негайно припинювали всякі нахили трактувати цю засаду легковажно;

тому, що саме тепер є світовий нахил "фліртувати" з схемою націоналізації в промислі і п'янами, які в своїм наслідку матимуть не лише більше безробіття й страшеннішу боротьбу працюючої класи за існування, але викликать фальшиві надії в умах робітників та збивать у них самоініціативу до будови сильнішої й пильнішої організації та своїм характером залишать працюючу класу на такім становищі, що замість скористати з наслідків націоналізації здобуттям більшої заробітної плати, коротших годин праці і вищого урівня життя, працююча класка буде примушена відступити назад та наново зводити боротьбу;

тому, що дух погоджування, витворений участю в цих конференціях, окаяється тим, що всі, хто є склонний прийняти без протесту умовини, наложєні тими конференціями, і будуть ізольовані або виключєні з руху;

(Кінець буде.)

СТОРІНКА НАШИХ ЧИТАЧІВ

ЧОМУ МИ НЕ ПИШЕМО?

Стаття написана в "У.Р.В." ч. 124, п. 1. "Учителі за вами слово", так мене зворушила, як і біль зворушає людину, коли і хтось відкрив несподівано. Я не хочу тут сказати, що ця стаття є безпартійним нахилом на учителів, або стаття, яка хоче похвалитися або похвалитися з ким-небудь.

Ні, для цієї статті вже давно був час на сторінках нашої преси, ще тоді, як ми тільки роз'їздилися з Вінніпегу. Але хто тут найбільшим винником, що ми не пишемо, а постарався в короткі опікати.

Третій місяць вже доходить, як і вийшов з Вінніпегу до організації праці, яку називав мені І.В.К. Мені припоручено дії місцевості, в яких має би весті освітньо-культурну працю. Я згодився і в шалений день поїхав до цих двох місцевостей. По дорозі в приготувався до першого мого виступу, якого я надіявся, коли я приїду на місце. Приїхавши на місце, мене стрінуло кількадесть членів і членкинь наших організацій.

Я зараз такі постарався привітати їх, як всією булає, а відтак і почав говорити все те, до чого я приготувався цілу дорогу, таути до них.

Я розказав їм, як працюють товариші у Вінніпегу, про ті великі здобутки Р.З.Т., що вони вже виконали частину своїх планів, купуючи землю та великі будинки на прийом сиротина, а при кімці закінчив всіх товаришів в товариство до ширшої спів-праці в організації. Здавалося мені, що мене всі вислухали з великим зацікавленням і в нас піднялась робота спільними силами. Слухали — слухали цікаво, але працювати то вже зовсім інше діло, тут вже нема цікавості, нема цього, що я вичитував в них тоді, коли закінчив їх до спільної праці. Тоді, мені так здавалося, що вони всі махаючи головами, говорили: так, будемо працювати. Але це певно мені так здавалося, бо сьогодні лише маленька частина членів й членкинь виконує ширю й совісно організаційну працю, а ці решта дають махати, тільки не голяючи, а ротом. В них на язичі багато, а на ділі нема нічого. Це спляхи, які сплять вічним сном, це ті, що сплять у роботі в організації, і через них тільки, де-які організації тупочуть на місці, не знаючи причини свого застою.

Але сьогодні тільки сон та лінощі має нас не спляти, сьогодні ми вже всіма зорієнтувалися на своїйму шляху і все те, що є завдою для нас ми усумємо за перед нім, а самі крок за кроком ідемо вперед.

Яку працю виконують учителі?

Не знаю, чи все це, що я тут пишу, буде відноситься до всіх учителів, але, коли взяти пересече, то певно, що половина з нас все це виконує. Пачку від себе.

В нас є дві школи, в одній з них є 43 дітей, а в другій 42, також є дві групи маюльової оркестри, до якої уходить 35 дітей, з них 14 єтанчиків, а 21 початкувачів. Наука відбувається кожного другого дня від п'ятої до шостої години вечером, тобто від 5:00 до 7:30 читання, писання і граматика, а від 7:30 до 9:00 музика. Я-кому здавалося-б, що на цьому й кінець, але я це було доводо оп'якати такі будні кінець. В одній місцевості, ці самі члени й членкинь, що звязані за працю в організації, довідалися певно саме від себе, що їм приходить до роботи тільки в один тиждень і вони підлягають, що причиною цьому є всемоє і їхне недостатне знання. Та вони дого не надумуючись, за-пропонували мені, щоб я піднявся вчити в них на освітньому курсі деякі предмети. Я з охотою згодився на їхню ухвалу і тепер вже два рази в тиждень від години 9 до 11:30 вночі відбуваю освітній курс, а третій вечір припадає на снів, бо вони мають лише три дні, в які я можу в них працювати.

П.П. в союзі з поліцією.

Слець, пов. Станіславів.

Тов. Ф. Кузьмовича в Гайро, Онт., прислав до редакції листа від своїх односельчан зі Сідні, Станіславського повіту, з датою 28. вересня 1928 р. Зі змісту листа видно, як "працюють" попи на землях Західної України. Лист містиво в цілости, нічого не додаючи й не змінюючи.

"До нас прийшов на парафію під-целєб Гучак в маю 1927 р. Тоді звязав на себе хляпську сорочку з вишиваном, представив себе за дуже

мо того, що я самий їм пропонував такий курс започаткувати. Але ці вечери не є вільні для мене, один вечір я їду на снів, а другий для я зуживав на проби представлення. Я знаю, що де-хто з вас буде цікавий та скаже мені так: а що ти робивши від рана до 5-ої години вечером?

Ну, але я вже маю певно відповіді на це питання. Встанеш рано то самий не знаєш, що робити, чи по-правляти шкільні задачі, чи писати нотки для тих дітей, що вічно гублять, а самі приходять до вечірної науки, чи приготуватися до вечірної науки, щоб не дурити дітей та старших класів, які учасять на освітній курсі, чи переглянути цю пісню, яку прийдеться в вечір читати мандолиною оркестру, щоб бути певною себе, як вони мають це виконати. І все це заки переглянеш, то навіть не снуєшся, як на годиннику закінчив стати на пів до п'ятої. Мудру загадку ще й те, що в одній організації, коли приїду піз до п'ятої то вже за півно, бо тут і мігало до тебе належить, з якою напіврешує мусиш приїтати. Приїхавши, що не маю великої біди, як тільки по дїях сїтти замісти, але вже налігріє, як і концерт або пред-ставлення, бо тоді приходиться бути членом-впорядком, а саме це: му-снш збирати всі фішки від лемонатаді та басочки від ріжних кендів, бо інакше не можна зробити порядку. Позбавиш це все, замістиш, покладаєш лавки, а опісля дуй в піч, аж очі влизять, щоб скоро горіло, бо от-от діти наїдуться, а тут і мені самому ноги дріжуть з холоду.

Щі повиче наведені порядки нале-жать лише до одної організації, дру-га, то ще мені не пропонувало цієї роботи, все це робить сама. Оста-лися в мене ще неділі, про які я ні-чого не гадував, але я скажу й про них. Кожної неділі з рана, відїдї С. М. переводить свої мітінги, на яких він провадить освітню роботу і д-уже часто закінкає мене до виснен-ня незрозумілих її речей. Решта не-ділі, коли я не їду до С. М., тоді я приготуваюсь до лекції або промо-ви, яку часто приходиться говорити на концерті. Все те роблю до обїду.

По обїді відбуваються мітінги старших товаришів, де я мусу бути все при-сутній, як в ТУРФДім, Р.З.Т. так само й Живідїїї. На мітінгу ще дають яку оголошення розписати, бо "в тебе є багато часу", як то вони кажуть.

От серед яких умовин приходить працювати, де-яким учителям в Укр. Роб. Діточій Школі, не вважаючи на ці всі перешкоди, з якими вони стіраються кожного дня. Я не хочу за цьому місці оборонити всіх учителів, бо де-які члени й членкинь можуть сказати, що в нас цього нема. Я скажу тільки це, що багато учителів це переживає, не подачиши ніякої вістки про це все. Я самий був би нічо не написав, коли-б не стаття, яка була поміщена в ч. 124. Вона вдаряла до мого мозку і він подиктував мені написати всі ці при-чини, чому ми учителі забули вико-нати свій обовязок. Але, щоб ми могли це все направили, то перше, ми мусимо поправити все на місцях так, щоб члени й членкинь звязані біль-ше за працю, а тоді вони дадуть нам змогу виконати наш важний обовязок, про який ми говорили, будучи на В.О.К.

І. К.

Тов. Ф. Кузьмовича в Гайро, Онт., прислав до редакції листа від своїх односельчан зі Сідні, Станіславського повіту, з датою 28. вересня 1928 р. Зі змісту листа видно, як "працюють" попи на землях Західної України. Лист містиво в цілости, нічого не додаючи й не змінюючи.

П.П. в союзі з поліцією.

Слець, пов. Станіславів.

Тов. Ф. Кузьмовича в Гайро, Онт., прислав до редакції листа від своїх односельчан зі Сідні, Станіславського повіту, з датою 28. вересня 1928 р. Зі змісту листа видно, як "працюють" попи на землях Західної України. Лист містиво в цілости, нічого не додаючи й не змінюючи.

широкого українця, завязавши раз-у-раз, що буде разом зі своїми пародіями боронити українських прав. Задав й до читальні ходити в там під-мовляти людей, щоб побудували йому пописські будинки: хату, столову, хліви. Найшов в селі кількох хрунів, що хотїли понакладати конкурсії-ний податок по 100, 60, 40 zł, від ко-жної хати на пописські будинки. До-давався про це люди з всього села зїїхалися на параду й запротестували проти нового здирства. А до попа сказали, як що хоче мати покої, хай продасть пописські поля. Піп побїг до польської поліції з доносом, представляючи, що в селі певно вже більшовікї. В союзі з поліцією пра-цював далі. Одних виарештувала по-ліція, других, головню жіночтво, зава-тити піп до "Ісусового серця", а молоді запровадив у Марїїнський Со-юз. Боротьба з попом розгорїлася на добре. Замали в селі бити вікна попові й його прихильникам, косами на піп стинали волосся на збїжжю.

Почалися масові арешти. Більш чим половино мешканців отого села забрали поліція. Бачити піп, що та-ки не побудуєть парохіє в тому по-пові, провад 24 морги землі й поста-вив будинки. Та боротьба велася да-лі. На великдень, як кожного року, повинні були аїде паски, щоб посвятити. А піп посвятив своїм прихильни-кам-хрунім, а решта пасок не хотів святити. Люди до него — а піп бігом на поліцію з доносом, що люде збудувалися проти реалїї й проти церкви. За короткий час хмарю на-студна зняв й тайна поліція аж з Станіславова до села. Мало що не всіх людей виарештувала поліція у селі.

ЧАС ПОДУМАТИ-Б НАШИМ ЛЕМКАМ.

Торонто, Онт.

Третій рік читаю я нашу робітни-чу пресу й бачу, як вона намагається визволити працюючої маси від капіта-лістичного гнету. Читачи отак раз у раз, часописи, бачу, як їде зараз по всій землі боротьба праці з виском, як збирають свої сили робітничі й ба-гачі, як готують одні проти одних до рішучого бою. Те все я вичи-тую на сторінках робітничої преси й жалко стає мені моїх земляків-лемків. В їхньому житті не видно зміни. Одні з них гнуть спину в чехо-словацько-му ярмі, другі в ляхомоу, а ще тре-ті таки-отут в Канаді чи Америці ви-слуговуються всім чорним, темним ду-хам. Одні бідохнуть ізза своєї тем-ноти в старому краю, другі в новому.

Здавалося, що світова війна повин-на була в дечому почити нашу лем-кішину, там-же найбільше гуляли во-єнні суди, найбільше винищено наро-ду, то з тим більшою силою і завзя-тими повинні протиставитися виски-м захизанним й нападам. Де там! От хоч би й взяти наших лемків, що спродали може останній клатчик зем-лі на ту дорогу сюди, за море. За-мість навчитися де-чого з бди в ста-рому краю й тут ступити на інший шлях життя, станути в ряди органі-зованого робітництва й спільно по-вести боротьбу з виском, борючись за кращі дні в майбутньому, чимало з наших лемків топить свою працю й біду в гарних трійлихках напихках та у грі в карті. У спойбу життя дають силами католицьких патріотів й бро-дять далі в темноті й неорганізованос-ті. А час подумати-б над тим, що далі буде. Не все-ж дасться тигнути вічно отак дні свого життя. От вже й сьогодні скільки нас-лемків є та-ких, що хопть вилізти день в день, шукаючи куща на свою робочу силу? Продаємо свою силу, здоров'я тільки на те, щоб прохаракувати себе в посто ріно. А що буде завтра, по-завтра, за рік, два? Не вже-ж ми ще надїємося, що католицькі чи право-славні патріоти придбають для нас краю будучність? А хто-ж як не вони запровади українські землі й

працюючих боварській Румунії, по-громшійській Польщі й Чехо-словаць-чини в 1918 і 1919 роках? П тому ми, лемки, їдемо далі до тих самих патріотів-ворогів українського робіт-ника й селянина там, у старому краю й тут, в Канаді?

Треба-ж рішнитися нам: або далі ко-ротати дні життя в злиднях та з патріотами — або вибороти самому ліпші умови життя, тоді слід стати в ряди організованих робітників. Чи

КОМЕДІЯ, ЯКИХ МАЛО!

ДРАМАТИЧНО-СПІВАЦЬКИЙ ГУРТОК ВІДДІЛУ ТУРФДІМ У ВІННІПЕГУ

— відіграє —

В КОРИСТЬ РОБІТНИЧО-ФАРМЕРСЬКОЇ ПРЕСИ

В СУБОТУ, 24. ЛИСТОПАДА 1928 Р.

В САЛІ УКРАЇНСЬКОГО РОБІТНИЧОГО ДОМУ

чудову комедію на 3 дії в перекладі на українську мову В. Мартиневича

Еспанська Муха

Коли хочете забути за всі турботи і розрадитися, здо-рово насміятися та взагалі весело провести вечер, то приходіть в найблищу суботу до Укр. Роб. Дому побачити чудову комедію. Наші аматори грають її так, що буде тепле і задоволені.

ПОЧАТОК В ГОДИНІ 8.30 ВЕЧЕРОМ.

ЦІНИ МІСЦЬ: 50, 40 і 25 ЦЕНТИВ.

Тикети швидко можна набувати в буфеті Українського Робітничого Дому.

В НЕДІЛЮ ВЕЧЕРОМ ВЕЛИКИЙ КОНЦЕРТ ЗА ДОБРОВОЛЬНИМИ ДАТКАМИ.

ЩО ДІЄТЬСЯ НА ЗЕМЛЯХ ЗАХІДНОЇ УКРАЇНИ?

Кого з нас не цікавить те, що діється на тих землях під Польщею, Румунією, Чехословацькою, на яких ми родилися й зросли, де ми пошилині своїх рідних і бли-зких? А діється тепер там таке, яке діялося хіба в ча-сах середньовічної інквізиції.

В НЕДІЛЮ, 25. ЛИСТОПАДА 1928 Р.

В ГОДИНІ 2.30 ПО ПОЛУДНІ

— відбудеться —

В УКР. РОБ. ДОМІ У ВІННІПЕГУ

МАСОВЕ ВІЧЕ

на якому промовлятиме тов. ІВАН НАВІЗІВСЬКИЙ, який недавно повернув з Західної і Рад. України.

Тов. Навізівський підводою обїхав коло 240 сіл Галичини, був на Буковині, на Радянській Україні й має багато нового, цікавого сказати. Сотки людей вернуло з браку місця від Укр. Роб. Дому в неділю, 11. листопа-да. Тож матимуть тепер нагоду почути в неділю по по-лудні, 25. листопада. Хоч тема буде відмінна, але одна-ково цікава.

ПРИХОДІТЬ ГРОМАДНО Й ДРУГИМ ПЕРЕКАЗУЙТЕ!

ДЖИМ ТУЛІ.

ЖЕБРАКИ ЖИТТЯ.

Переклав І. Ю. Кулик.

(Продовження.)

Авдиторія шалено вітала його кінецьві слова: — Зорі на нашому прапорі — це душі на-ших померлих патріотів, червоні смуги — кров равних мучеників, що створили цю націю й да-ли нам змогу користатися повною свободою — без англійського пригноблення.

І, повіваючи величю рукою в повітрі, він закінчив: — А білі смуги на цьому прапорі символі-зують чисті душі наших жінок!

Після гучних оплесків натовп почав розхо-дитись. На вулиці чекали машини, щоб роз-вести юрбу по домах. Тексти пробивали собі шляхи крізь натовп. Невдовзі Колязей спо-рознів.

Розділ XVI. ЗНОВ НА ШЛЯХУ.

Зима минула, і теплі вітри травня віднови-ли мою тугу за подорожжанням. Гудок льо-комотивни ховав у собі принаду, не збагнув, але міцну, немов огні, що тигнуть металіків до загибелі.

Одного вечера на початку місяця я вийхав на критому вагоні поштового потягу разом з одним грубим Голяндцем, прозваним Лезо-чим Голяндцем.

Бліда зірка блимала над верхнім рогом мо-лодого місяця. В сутінках заходу сонця вели-чезне озеро — внутрішнє море — спокійно ди-хало в чарівному пурпурі.

Годину ми чекали на потяг під мостом. Мо-лодий місяць, все ще в сонячному вогні, зма-рав червоний серп в озеру. Вода здіймалась і розсипалась дїнвою білявою на березі. По-тім місяць потонув в озері, а білі хвилни пе-рефарбувались у пурпурові, а там — у темню, глибоко сині. Тоді зорі засяяли діамантами в кольосальній вигнутій стелі.

— Це не ніч, а яблучко, — сказав голян-дський хлопчє, а я, захоплений мрією, що ме-тушчилася в моїх думках, відповів: — Авже-ж так, Голяндцю.

"Велика Чвірка!" — почтовий заливаш Цен-тральну Ілїноїську станцію що-вечера близь-ко восьми. Міст, що під ним ми чекали, був так кварталів за вісім від станції. Щоб уник-нути залізничних детективів, ми виробили такий план: кинуться просто з мосту на тендер, ко-ли потяг проходитиме під мостом.

Коли дим потягу розсипався по озеру, а по рейках вже блищав ліхтар паротягу, ми пере-

діли через ристованні мосту. Це був нерво-вий момент. Потяг наближався у хмарі диму. Нарешті паротяг бу під мостом і дим, гнаний винз, кублився важкими масами, намагаючись вирватися у повітря. Двічі вереснула гудки, і потяг побіг хутчіш. Одірвавшись від ристов-вання, ми нешукджені впади на тендер. Отя-мившись, ми зізлізи з тендера й примостились на критому товаровому вагоні, щоб уникнути холодного вітру з озера та іскр від льокомо-тивни.

Синініті був за триста миль. Ми бажали приїхати туди другого ранку в восьмої години. Нічого незвичайного не було в тому, що "ман-дрівні хлопці" відбували що подорож уночі. Бувало чимало таких, що відбували свою по-дорож з Кензас Сіті та з Огами майже весь час під дружим покровом темряви. Ці міста були на віддалені чотирьох до п'яти сот миль від Чикаго.

В Кенкаккі, Лафаеті та Індіанополіс нам доводилось кидати паротяг і шукати схованки десь біля насипу, але огайського міста ми до-сягли на часі.

У цьому місті я відбув шість років у сирот-ничій. Коли хлопчє-покидає американський сиротничє, то покидає його навіки. Я хоч і походив з породи сантїменталїстів, що базі-кають дурниці до бога, коли саме їхнє життя знівечено, але ніколи не ставився надто сантї-ментально до будинку для сиріт-жебраків.

— Ну, — сказав Голяндєць, — нам дове-деться отрусити порох з наших ніг і лагодитися на сніданок.

Зморені довгою подорожжю, засмалювані від пороху та бруду дороги, ми не почували нічого приємного в жебранні равнішної їжі.

— Ми зайшли до "салуну" на греблі коло річки Огайо. Офіціант пустив нас до умивальні, дав нам кавалок жовтого мила та витертого біло-чорного рюштика.

Я освіжився водою та милом, і це повер-нуло мене відвагу.

— Катїмо на Фавітейн Сквер, Голяндцю, і спробуємо настрїяти стільки грошей, щоб стало на порядку їду.

Голяндєць, що визначав неймовірною бай-душкістю, рішучістю й відсутністю страху, від-гукнувся:

— Я — за милу душу.

Протягом усіх моїх років перебування в сирот-ничій релїгїїні дами-патронеси потрапалили всердїлїти в мене страх до школи поправи.

Офіціант почув наші міркування про сніда-нок.

— Я не маю й гривеника за душею, а то я-б вас, хлопці, підтримав. А лапать виручку — це, братці, дузьски в нас, бо хазїїн точно знає, скільки в касі монет. Але нашот келїшка — це я можу.

— Це буде чудово! — відповів я, і ми вдвох з Голяндцем підїшли до бари.

мало нас, лемки, є в Торонто. П ро-бітничі організації розрослися тут, навколо нас кипить праця, життя. Зайдїм гуртом до Укр. Роб. Дому, приляжємося, як там освідомляють наші товариші, як працюють над со-бою й другими, як готуватися до бо-ротьби за краще майбутнє.

Синдїкїй.

Товариші! Відновляйте передплату на "Укр. Роб. Вісті"!

ВІСНОВИТИ